

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

LISTOPAD 2020*** ROČNÍK XXII.*** ČÍSLO 11

Cítát inspirující:

V literatuře národ sám sebe přechká a duchovně nikdy nezhyne.

Josef Jungmann

Petr VESELÝ Zimní rekviem

v zimním kalendáři
mrtvé moře
za oknem
boží agónie
a na dvorku
andělíčci sezobávají
poslední semínka
naděje

20 let KOBRY !

FILMOVÉ ZAMYŠLENÍ

O dovolené jsem si mimo jiné pouštěl starší české filmy. Byl mezi nimi film „Člověk proti zkáze“ věnovaný Karlu Čapkovi. Myslím si, že je to velmi zdařilý film. Je na něm znát, že byl točen v roce 1989, kdy už bylo přece jenom hodně možné. Na druhou stranu měl tento snímek smůlu, že se dostal do kin v době, kdy vývoj šel překotně dopředu a parafrází vyjádřeno „zítra znamenalo včera.“ V záplavě nových událostí ten film nějak zapadl a přitom je poučný, herecky výborně obsazený.

Proč jej ale připomínám dnes? Nechci nijak oslavovat nebo idealizovat dobu 1. republiky, ale jednu zvláštnost jsem si uvědomil při schůzce tzv. Pátečníků. Jen pro připomenutí: Pátečníci je označení skupiny kulturních a politických osobností první Československé republiky z okruhu spisovatele Karla Čapka, kteří se u něj v pátek odpoledne scházivali. A právě při této scéně mě napadlo, že k Čapkovým chodili diskutovat lidé různého přesvědčení, směru či ideové orientace. Viz Vladislav Vančura, který ve filmu s Karlem Čapkem diskutuje.

Dovedete si dnes představit, že by se takto scházeli literáti různých názorů? Vždyť jen organizací spisovatelů mámě několik, vedle Obce spisovatelů je tu Unie českých spisovatelů, PEN klub, Asociace spisovatelů a možná ještě některé další. Víím, že pokus v roce 1996 na Bítově o to, aby se sešly zástupci různých proudů, skončil neslavně. Bohužel.

Možná i v dnešní době koronaviru bychom měli odhodit všechny vnitřní pŕtky, překonat osobní averze a táhnout za jeden provaz. Virus může napadnou nestraníky jako příslušníky spektra politických stran odprava doleva. Co jiného by nás mohlo spojit?

Vím, že jsem naivní. Nic takového se ke škodě věci nepodaří, ale stálo by to za pokus. Možná by si to Karel Čapek přál.

Na závěr si dovolím jeden Čapkův citát: „Jen malí lidé se perou o prestiž, velcí ji mají.“

Václav

VÍTE, ŽE ...

- V almanachu k Martinské poetické jeseni 2020 najdete příspěvek Bohumíra Procházky „Text (úryvek).“ Almanach vydala Turčianská knižnica v Martině.
- Ve „Zpravodaji Šrámkovy Sobotky“ číslo 5 (září-říjen 2020) najdete na stranách 27 až 29 článek docentky Ladislavy Lederbuchové z Plzeňské univerzity „O poezii Josefa Jindry,“ ve kterém rozebírá básnické dílo soboteckého autora.
- Na počátku listopadu vydala Obec spisovatelů ČR knihu „Dekameron 2020,“ která obsahuje 100 povídek českých i zahraničních autorů inspirovaných Boccacciovým Dekameronem ze 14. století. Povídky vznikly na jaře v době koronavirové karantény. Mezi autory najdete i Václava France. Je zastoupen dvěma povídkami: „Děda Javůrek a milosrdná lež“ a „Deník ředitele Adama Sekáče.“ Knihu sestavila Lydie Romanská. Václav

LITERÁTI NA TRATI – 8. ROČNÍK

Literární skupina ČZS FISAIC vyhlašuje osmý ročník železniční knižní antologie Literáti na trati, která je příležitostí pro všechny autory, kterým je námětem, múzou či inspirací prostředí kolejí, vlaků a cestování. A stejně jako vloni, tak i letos budou knihy dvě: „**Příběhy vlakových cest**“ a „**Poezie vlakových cest**“.

Je jedno, zda jste ostřílený autor nebo si píšete jen tak pro radost. Podělte se o svoje dílo s ostatními. Staňte se součástí dnes již sedmdesátíletné party a vytvořme společně další díl antologie známých i neznámých autorů, které spojuje souprava dobře rozjetého mezinárodního vlaku! Seberte tedy odvahu a pojďme do toho! „Stojí to za to!“ Podrobné informace najdete na:

<http://obecspisovatelu.blogger.cz/Souteze-a-prilezitosti/Literati-na-trati-VIII-aneb-Pribehy-Poezie-vlakovych-cest> Nebo u editora projektu: Fanda Tylšar, vedoucí literární skupiny ČZS FISAIC a tvůrce knihy, Kontakt: frantisek.tylsar@seznam.cz, tel. +420 776 58 2331.

V listopadovém čísle se sešli zdravotníci – autoři. Nakonec to není poprvé, kdy náš časopis ukazuje, jak je pro zdravotníky důležité odraňování se od stresových situací.

Hostem je Václav Kňourek, profesí internista, ale třeba bubeník rockové kapely či autor knihy s horolezeckou tematikou: „Hore zdar!“ Představuje se nám povídkou „Amontillado,“ z chystaného souboru „Panna a Kyvadlo.“

Rozhovor poskytl řidič převozové sanitní služby Tomáš Bezrouk. Jeho odpovědi svědčí o tom, že se zamýšlí nad svou prací, pozoruje život kolem sebe a dokáže svoje myšlenky přenášet i na papír. „Pokud člověk umí koukat!“ přiznává Tomáš, vidí řadů věcí vhodných pro zaznamenání.

Zdravotní sestry, a regionální tvorbu, zastupuje Zlata Zákoutská svými vzpomínkovými prózami z 50.let 20. století „Historky ze zdravotnictví. Střípky úsměvné i vážné aneb Sestřička vzpomíná.“

Se svou troškou do zdravotnického čísla jsem přispěl i já. Reaguji na současnou „koronavirovou“ dobu povídkou „Darwin by měl radost!“

Václav

GLOSA TĚCHTO DNŮ - CHYTRÁ HORÁKYNĚ

Cestou vlakem domů z chalupy jsme měli s manželkou velké štěstí, potkali jsme totiž chytrou horákyňu. Ne, nebyla to Božena Němcová, ani žádná princezna Koloběžka z Werichovy pohádky, ale docela obyčejná chytrá horákyň 21.století.

Měla na sobě totiž ústenku – neústenku. Abyste rozuměli, na ústech a nose měla ústenku ze záclonoviny. Vzpomněl jsem si, jak v jedné scéně Felix Holzmann vysvětloval rozdíl mezi akváriem pro rybičky a klecí pro kanárka. Zkrátka klec je drát a nic, zase drát a nit. Tak nějak vypadala ústenka oné chytré horákyně. Tkanina a nic. Oka byla dostatečně veliká, takže byste takovou síťovinou těžko chytli motýla.

Chytrá horákyň, žena ve věku sedmdesát plus, měla zřejmě pocit,

jak s těmi, kteří opatření nařídili, pěkně vyběhla, ale ... nikdy nepřeji nikomu nic zlého, jen jsem si představoval, jak by ona horákyně byla na svůj geniální nápad pyšná, kdyby se sama nakazila, nebo nakazila někoho blízkého?

Možná by v nemocnici narazila na nějakého lékaře „chytrého horáka“, který by ji léčil – neléčil.

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Karel POLÁČEK - OKRESNÍ MĚSTO

Československý spisovatel, 1961

Úvodní díl Poláčkovy pentalogie (poslední díl nebyl dokončen) čtenáře zavádí do okresního města před 1.světovou válkou (zavražděním Ferdinanda kniha končí). Poprvé vyšlo dílo v roce 1936.

Mně jako čtenáři připadá, že místa děje jsou mi blízká, neboť autor vlastně popisuje známé prostředí z jeho zřejmě nejznámější knihy „Bylo nás pět.“ Opět se hlavní dění točí kolem rodiny kupce, tentokrát Štědrého. Ten žije se svou druhou ženou, neboť ovdověl a z prvního manželství má tři dospívající syny. Nejstarší Kamil se „udělal“ pro sebe a v závěru knihy se výhodně oženil, takže jeho budoucnost vypadá krásně.

Prostřední Viktor je dělníkem, ten se moc nepovedl, ale nejmladší Jaroušek, který v dětství přečkal spálu má naději stát se advokátem jako slavný poslanec doktor Alois Fábera. Nevlastní matka se v Jarouškovi vidí a doufá, že dosáhne kýženého cíle v životě i ve vzdělání.

Opět nechybí celá řada postavíček, od žebráků (Chlebound) po vážené osobnosti okresního města. S humorem a nadsázkou Poláček vidí do talíře všemu tomu pinožení lidiček kolem sebe.

Rád se poohlédnu po dalších dílech, ve kterých do života hlavních hrdinů nelítostně zasáhne 1.světová válka, kde se plány a naděje počátku 20.století zásadně mění.

Václav

KOBRA MÁ NAROZENINY ... DVACET LET!

Zdá se mi to až neuvěřitelné, ale přesně v listopadu 2000, tedy před dvaceti lety, vyšlo první číslo kulturního občasníku regionálních autorů KOBRA!

Takže počítejte se mnou: dvacet let každý měsíc jedna Kobra, to máme dvacet krát dvanáct rovná se 240! A to nepočítám přílohy silvestrovské, k Martinské poetické jeseni, z Jičínského poetického jara, k 5.výročí KOBRY, k vydání almanachu v roce 2008. Listopadové číslo roku 2020 je vlastně číslo 241!

Shodou okolností v prvním čísle Kobry vyšla na úvodní straně báseň Pavla Zemana „Až se budu vracet.“ Zdá se mi, že se k počátkům vydávání literárního časopisu vracím stále.

Málokdo si dovede představit, že již v momentě, kdy vychází nové číslo, mám v počítači připravenou pracovní verzi dalších čísel. Jen dosazuji do jednotlivých rubrik, třeba knihy do rubriky „Řekni mi. Co čteš ...“ Následně zaznamenávám úspěchy na soutěžích, různé akce, publikování či vydané knihy, abych těsně před začátkem nového měsíce vyslal do života dalšího novorozence. A tak pořád dokola.

Výročí bývají smutná, čím je člověk starší, tím víc si třeba na Vánoce či Nový rok uvědomuji, jak stárnu, kolik lidí jsem ztratil navždy, co bych měl ještě udělat a co jsem nestihl a už asi nestihnu. Tak proč by mělo být veselé právě i výročí KOBRY?

Ale abych nebyl jen pesmistou, třeba i jednou „vstanou noví bojovníci“ (stejní blázni jako já), kteří ponесou prapor dál. KOBRA je důležitá kronika, díky informacím v ní jsem dohledal řadu důležitých momentů, třeba vydání sbírky, setkání autorů, která se z paměti pomalu vykouřila.

Pozvedám symbolicky číši vína, vidíte aspoň v něčem mám výhodu, jsem tady sám a můžu vypít celou láhev sám, až do dna. Prý tam je pravda.

Tak tedy NA DALŠÍCH DESET ... ?!

Václav

P.S. Všechny KOBRY můžete najít na <http://ikobra.rehec.cz/> !

Za to patří dík Martinovi Žantovskému!

KNIHA NEJEN O ZDRAVOTNICTVÍ V NĚMECKU

Kateřina KAROLOVÁ – JÁ, DOKTOR (IN)

Nakladatelství XYZ v roce 2020

Česká dětská lékařka Kateřina Karolová prožila tři roky v německé nemocnici. O svých zážitcích psala na blogu v původních dopisech zasílaných rodině a známým. V roce 2018 čtenáři iDnes tento blog zvolili „Nováčkem roku.“ Kateřina Karolová se stala vítězkou ankety Žena roku 2018.

Přiznám se, že paní doktorku obdivuji, neboť pracovat v cizím jazykovém prostředí musí být nepředstavitelně náročné, jak se o tom nakonec autorka každodenně přesvědčila. Dokazuje to na řadě příkladů v knize, ať už při kontaktu s pacienty, jejich rodiči nebo nadřízenými a kolegy na oddělení.

Bez příkras popisuje náročné sžívání s cizím prostředím, ale na druhou stranu ukazuje, že lze zvládnout všechno při maximálním úsilí. Potěšující je, že došla uznání v Německu, kde uspěla v konkurenci domácích mladých lékařů svými vědomostmi a dovednostmi.

Knihu by si měl přečíst každý, kdo reptá nad naším zdravotnictvím. Ne, nechci jej obhajovat, sám vím o řadě problémů a nedostatků, ale nikde není všechno jen růžové. Překvapilo mě autorčino vyprávění o nepořádku v dokumentaci, chaosu s chorobopisy, neochotě sester, kdy lékař na příjmu musí požádat sestru, aby mu přišla pomoci na ambulanci. Nebo třeba zjištěním, že v Německu chodí děti k praktickým obvodním lékařům, neexistuje tam pediatriká obvodní péče, jak ji známe u nás. A ani byrokracie není v Německu méně, jak dokládá na některých příkladech.

Autorka si prošla i „peklem“, když musela řešit těžké případy novorozenců přímo na porodním sále (vyrovnat se s jejich úmrtím), setkala se s omezeností rodičů, kteří svoje děti odkládají do nemocnice, jak se jim zachce. Ale setkala se i s řadou odpovědných lékařů, kterých je, jak aspoň stále doufám, většina.

Kniha jistě nevypovídá o zdravotnictví v Německu všechno, ale je zajímavou osobní sondou. V závěru mě zaujal i autorčin pohled na

to, jak společnost vnímá lékaře, kdy je často považuje za něco samozřejmého, často se k nim tak i chová, aniž by vnímala, že lékař se vlastně nikdy nepřestane vzdělávat, pořád se učí, že je taky jen člověk se svými chybami, problémy a bolestmi.

Knihu doporučuji nejen všem zdravotníkům, ale i všem pacientům!
Václav

Ilona Pluhařová a Václav Franc na letním jarmarku na zahradě
Knihovny Václava Čtvrťka v Jičíně. Foto Žantovský

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Ročník 21. Číslo 11. Listopad 2020.

(5.listopad 2020)

ikobra.rehec.cz